

(من دوباره چون پرستو میکشم به آسمان پر
میروم به خانه ی خود میرم به دشت دیگر
چادرم میانه صحرا سایبان آسمان است
نور محفل شب ما ماه و پاره های اختر
روی این اتاق خورشید جوششی از عشق ایل است
میروم به دشت و صحرا پا به پای این گل زرد
با قدوم کوچ ایل است یک بهار میکند گل
در دل منو در و دشت ده پرنده میزند پر
رسم کوچه ها همیشه میکند به پا قیامت
ننگ گله های ایل است گوشه آسمان کند گشت
ایل و کوچ و شور و گرگش جویباره تازگی ها
جام گرم زندگی را باز دوباره می کشد دشت) (۲)